

Hồi 72

Quý Cốc Ma Ảnh

Hán Ngọc Quan Âm Ma Chưởng Châu giật mình kinh hãi, nói:

- Lạ thật! Tổ phụ tôi tuy đã mất rồi, nhưng cái tên của Ma Gia Tứ Tướng vẫn còn, nên ít có người dám tự tiện đột nhập núi Thiên Trụ này. Vậy sao tối nay lại có nhiều người đến như thế? Có phải thiếu hiệp đã hẹn họ tới đây không?

Âu Dương Siêu lắc đầu lia lịa đáp:

- Xưa nay tại hạ không thích kết bè kết đảng, và cũng không ưa hợp quần đánh hội, như vậy thì làm gì có đồng bọn nào?

- Thế...

- Để tại hạ thử đi xem là ai?

Nói xong, Âu Dương Siêu đã tung mình nhảy ra ngoài ba trượng.

Ma Chưởng Châu vội đuổi theo kêu gọi:

- Thiếu hiệp, còn... việc của tôi.

Âu Dương Siêu cứ mãi phi thân về phía có tiếng rú, mồm thì lớn tiếng đáp:

- Tại hạ sẽ hết sức giúp, chậm nhất là trước ngày Trùng Cửu, thể nào cũng giúp xong việc đó cho cô nương.

Vì công lực hãy còn kém, Ma Chưởng Châu không sao đuổi kịp chàng, và hơn nữa, quần áo lại rách tả tơi, chỉ sợ gặp phải người lạ mặt thì sao? Nên nàng đành phải ngừng bước lại và nói tiếp:

- Quý hồ thiếu hiệp đừng có thất tín.

Âu Dương Siêu giở hết tốc lực khinh công ra chạy về phía có tiếng rú. Đang chạy, chàng bỗng thấy trên một ngọn núi ở phía bên trái, chỗ cách mình không xa, đột nhiên có tiếng đàn bà kêu la thảm khóc vọng tới. Sau tiếng kêu ấy lại có tiếng người cười như điên như khùng, nghe rất rùng rợn.

Âu Dương Siêu nghe thấy thế liền giật mình kinh hãi, lẩm bẫm tự nói:

- Ô! Đó là tiếng cười của Tiểu Diện Vô Thường, và không biết thiếu nữ nào đã bị y hạ độc thủ thế?

Nói tới đó chàng vội quay người đi về phía bên trái. Chỉ trong nháy mắt chàng đã phi thân tới gần đỉnh núi phía bên trái ấy.

Xa xa chàng đã trông thấy trên đỉnh núi có một bãi đất bằng, giữa bãi đất có một cái bóng đỏ trông rất rõ ràng.

Âu Dương Siêu không dám trì hoãn, vội phi thân về phía có cái bóng đỏ ấy.

- Ối chà! Nhị tỷ, nhị tỷ!

Chàng thấy Quyên Quyên đang nằm ở trên đồng cỏ, không lên tiếng nói được, nên chàng mới kêu gọi như vậy, và thấy mặt nàng đã méo mó, máu chảy ra bên ngoài, các thớ thịt cứ rung động hoài, chân tay co rúm như đứa trẻ mắc chứng kinh phong vậy.

Âu Dương Siêu vừa tức giận, vừa lo âu vội đỡ nàng dậy.

Thấy nàng đã thoi thóp sắp chết, chàng vội để tay vào linh đài huyệt để chữa thương cho nàng. Không ngờ công lực của chàng vừa dồn vào trong người nàng, thì máu tươi ở mũi, mồm và trong người nàng đã đổ ra như suối liên, rõ ràng tạng phủ của nàng đã rời khỏi bản vị, dù có là thần tiên hạ phàm cũng không sao cứu nàng thoát chết được.

Chàng đau lòng hết sức, ứa mấy hàng lệ ra, nhưng vẫn ôm lấy xác của Quyên Quyên, rồi vừa khóc vừa nói:

- Nhị tỷ! Ai đã hạ độc thủ giết chị thế? Sao chị không nói nặng gì cả? Sao chị không...

Chàng khóc nức nở, không sao nói tiếp được, thì bỗng phía sau chàng có người lên tiếng nói:

- Ngủ tạng của Ngô cô nương đã rời khỏi bản vị rồi, cô ấy còn nói làm sao được.

Âu Dương Siêu đang đau lòng, nên có người tới sau lưng từ hồi nào mà chàng cũng không biết. Chàng vừa nghe thấy tiếng nói đó đã đặt xác Quyên Quyên xuống, quay người lại, giơ chưởng lên tấn công luôn, mồm thì nói:

- Hung thủ táo gan thật!

- Ối chà... Thiếu...

Thì ra người đó là Ma Chưởng Châu đã theo dõi tới. Nàng không ngờ Âu Dương Siêu lại đột nhiên tấn công như vậy, vừa thất thanh kêu la vừa lui về phía sau hơn trượng, nguy hiểm lắm mới tránh được chưởng thế ấy. Nàng vẫn còn hãi sợ và nói tiếp:

- Thiếu hiệp, tôi đây mà. Tại sao thiếu hiệp...

Âu Dương Siêu đã trông thấy rõ là nàng, nhưng vẫn chưa nguôi cơn giận, liền lớn tiếng quát hỏi:

- Người ở Thiên Trụ này đã lâu không lộ diện giang hồ, chẳng hay các người với Quyên Quyên có thâm thù đại hận gì mà lại hạ độc thủ như thế?

Vì quá tức giận, nên chàng cứ coi Chưởng Châu như là kẻ thù vậy. Chưởng Châu thấy thế khóc sụt sùi đáp:

- Thiếu hiệp, tôi cũng là một kẻ hèn yếu bị người ta hãm hại. Hà tất thiếu hiệp phải đối xử với tôi...

- Hà! Theo ý cô nương thì người chị kết nghĩa của tôi đây bị ai giết hại?

- Tất nhiên là bị Càn Khôn Thập Chỉ của Doãn Lượng giết hại nên mới bị thương tích thảm khốc như thế này.

Nói xong, Chưởng Châu tiến lên ẵm Quyên Quyên dậy, ngắm nhìn giây lát, lại nói tiếp:

- Đúng rồi, thiếu hiệp xem đây, trước ngực của Ngô cô nương chả có dấu vết năm ngón tay là gì?

Biết Chưởng Châu nói không sai, Âu Dương Siêu hậm hực nói:

- Họ Doãn kia! Ta nhất định không tha thứ cho người đâu.

Nói xong, chàng cúi đầu vái chào Ma Chưởng Châu một lạy và nói tiếp:

- Cô nương làm ơn chôn cất hộ người chị kết nghĩa của tôi, để tôi đi khắp núi Thiên Trụ này, hay dù phải đi khắp chân trời góc biển, thế phải tìm cho ra được tên Doãn Lượng để thanh toán mối thù này.

- Thiếu hiệp định đi đâu kiếm y?

- Chắc y đi cũng không xa đâu.

Âu Dương Siêu chưa nói dứt, đã vội phi thân đi luôn. Tuy chàng không biết đường lối của núi Thiên Trụ, và cứ đi hết ngọn núi này tới ngọn núi khác, nhưng không những không trông thấy hình bóng của Doãn Lượng đâu, mà cả đến một con dã thú cũng không thấy nốt. Chàng nghĩ đến lần đầu tiên mình mới ra khỏi núi Hạ Lan đi Thiên Tâm trang, người bạn mà mình gặp trước tiên là Quyên Quyên. Nay vì mình mà nàng bị chết, như vậy mối thù này không trả hộ cho nàng thì thật là có lỗi với nàng lắm.

Nhưng bây giờ biết đi đâu mà tìm cho thấy Doãn Lượng được? Chàng đứng suy nghĩ giây lát, rồi lại tiến thẳng về phía lúc nãy có tiếng kêu rú mà đi. Chỉ trong nháy mắt, chàng đã tới trước ngọn núi chính của Thiên Trụ Sơn. Chàng liền tiến lên, thấy cây cối ở nơi đây xanh biếc, nhưng vẫn không thấy một bóng người nào cả. Chàng đã cảm thấy mỗi mệt liền đi tới cạnh suối, và muốn uống nước suối cho đỡ khát. Nhưng khi chàng vừa ngồi xổm xuống đã thất thanh kêu ủa, một đôi vết chân người, nhưng đôi vết chân này không đi giày, quyết không phải là vết chân của mình rồi và vết chân hãy còn mới lắm, chắc nơi đây vừa có người tới. Chàng quên cả khát, đứng ngẩn nhìn giây lát, và đã nhận ra người ấy thế nào cũng nhảy qua suối mà đi sang phía bên trước mặt. Khi chàng nhảy sang tới bên đó, lại kêu ủa một tiếng, lắm lắm tự nói:

- Ô! Công lực của người này thâm hậu thật?

Thì ra chàng thấy bên đó cũng có một đôi vết chân người, nhưng lại ở chỗ cách mình chừng năm bước. Vì chỗ đó là cát, nên mới có vết chân để lại. Bằng không, khó mà tìm thấy vết chân của người này được.

Vì vậy Âu Dương Siêu càng cẩn thận thêm, không dám bộp chộp như trước. Chàng rón rén tiến về phía trước, bỗng thấy xuất hiện một rừng hoa lê. Lúc ấy hoa trên cây đang đua nở, thơm như hoa mai và trắng như tuyết vậy.

Một lát sau, chàng đã tới gần rừng lê, bỗng thấy giữa rừng có một căn nhà nhỏ lợp bằng những cành trúc mục nát. Căn nhà ấy rất thấp bé, nhưng bốn mặt đều có cửa sổ, mái nhà và cửa sổ đã mục nát, nên ánh sáng trăng chiếu suốt được vào trong nhà.

Chàng không hãi sợ gì cả, vẫn từ từ đi tới cạnh căn nhà ấy.

Lúc này chàng trông thấy rõ tình hình ở trong nhà. Chàng thấy một ông già gầy gò đang ngồi xếp bằng tròn ở trên một cái thảm bồ đoàn, hai mắt nhắm nghiền, trông rất an nhàn.

Râu tóc của ông già này trắng như tuyết, mình mặc áo dài vải vàng. Trước mặt ông ta có cái kỷ bé nhỏ, trên có để một cái khay đồng, trong khay có một vật gì như một hạt châu tỏa ra ánh sáng vàng nhợt và nhấp nháy trông rất linh động.

Lúc này chàng mới biết, sở dĩ trong nhà ấy sáng như thế là nhờ ở ánh sáng của hạt châu tỏa ra.

Chàng rất ngạc nhiên, bụng bảo dạ rằng:

"Chắc ông già này đang tích cốc thần tiên, ở trong núi sâu này tu luyện, ta không nên quấy nhiễu ông ta."

Lúc ấy hình như ông già nghe thấy hơi thở của chàng, hơi hé mắt nhìn chàng, rồi lại nhắm mắt ngồi yên như cũ.

Xem sắc mặt của ông ta, Âu Dương Siêu cảm thấy ông già này rất hòa nhã, hiền từ, lương thiện chứ không có vẻ gì cơ mình là kẻ địch cả.

Âu Dương Siêu biết ông già này không phải thuộc hạng những kẻ gian ác, nên chàng quay mình định bỏ đi. Ngờ đâu chàng mới lui về phía sau, ba bốn bước đã nghe thấy phía bên trái bỗng có người quát bảo:

- Đứng yên!

Tiếng quát ấy tuy không lớn lắm, nhưng cũng đã làm cho tai chàng vênh lên, đủ thấy công lực của người ấy cao thâm như thế nào.

Âu Dương Siêu cả kinh, vội quay người lại nhìn về phía có tiếng quát bảo đấy.

Trong lúc Âu Dương Siêu quay lui bước thì lại nghe thấy phía sau có tiếng thở dài, chàng đoán chắc là tiếng của ông già chứ không sai.

Chàng quay đầu lại nhìn, nhưng thấy ông già vẫn ngồi yên như một pho tượng và cũng không thấy ông ta hô hấp gì hết.

Âu Dương Siêu lại quay mặt trở ra nhìn về phía có tiếng quát bảo. Chàng khẽ rùng mình một cái. Thì ra vì chàng cứ mãi nhìn vào căn nhà nhỏ kia, nên không để ý đến trong rừng lê. Bây giờ chàng ta đã thấy có nhiều cái bóng đen đang chăm chú nhìn mình, và hình như đang muốn xông lại tấn công mình vậy.

Âu Dương Siêu đoán chắc bọn người này không phải là những kẻ lương thiện. Chúng tới đây thế nào cũng vì việc muốn cướp đoạt hạt châu ở trước mặt ông già chứ không sai?

Chàng đang ngó nhìn bốn chung quanh, bỗng cảm thấy dưới chân như có vật gì cản trở vậy. Chàng cúi đầu nhìn, mới hay dưới đất có hai xác chết sọ vỡ óc phọt ra, máu bắn tung tóe trông rất thảm khốc.

Chàng lại thấy những người ở trong rừng không dám tiến đến gần căn nhà nhỏ, và chàng nhìn hai cái xác nọ, đoán chắc ông già ở trong nhà này thế nào cũng là một vị võ lâm kỳ nhân.

Nhưng ông già ấy là ai? Chàng nghĩ mãi vẫn không sao nghĩ ra được.

Âu Dương Siêu bỗng nghĩ tới cái lườm của ông già hồi nãy, hình như ông ta có vẻ ghét bọn người đang ẩn núp ở trong rừng vậy.

Âu Dương Siêu suy nghĩ giây lát, lại sức nghĩ đến cái chết thảm thương của Quyên Quyên. Chàng không có ý đoạt báu, và cũng không muốn giúp đỡ ông già nọ, vì sợ lo việc tìm kiếm Doãn Lượng để trả thù cho Quyên Quyên.

Nghĩ tới đó, chàng liền liếc mắt nhìn ông già, rồi lại rảo bước quay trở về lối cũ. Ngờ đâu chàng vừa lui bước lại nghe thấy có tiếng quát bảo:

- Mau quay trở lại!

Lúc này chàng mới biết người đó bảo mình, nên chàng liền quay người lại và nhìn về phía có tiếng nói ấy.

Chàng thấy dưới gốc một cây lê, ở chỗ cách mình hơn trượng, có một ông già ăn mày, đi đất, đầu bù tóc rối, mặt mũi bần thủ quần áo rách rưới, hai má hóp lại, người gầy gò, chỉ có da bọc xương thôi, nhưng hai mắt rất sáng, hai tay dơ bần đang cầm một cái hồ lô rượu thật lớn.

Mới thoáng trông, Âu Dương Siêu đã biết người này là cao thủ của võ lâm chứ không phải là người thường, nên chàng phải phòng bị trước, chỉ sợ ông già ăn mày đột nhiên ra tay tấn công mình.

Ông già ăn mày tu một hớp rượu xong, lại nhắm ngay mắt lại hình như không trông thấy chàng vậy.

Thấy thế chàng nghĩ thầm:

"Nếu vậy tiếng quát mình vừa rồi không phải của ông già ăn mày này?"

Nghĩ đoạn chàng lại đưa mắt nhìn chỗ cách ông già ăn mày chừng hơn trượng, thấy cũng có một quái nhân nữa cũng ngồi yên như thế, nhưng người này là một hòa thượng to lớn, mặt mập, mũi sứt, mồm vuông, đầu báo, mắt lồi như cái chuông.

Hòa thượng ấy ngồi xếp bằng tròn, mình mặc áo cà sa màu đỏ, mắt tia ra hai luồng ánh sáng sắc và lạnh đang chăm chú nhìn vào người chàng.

Tuy chàng thấy hòa thượng ấy rất hung ác, nhưng không có vẻ gì là muốn ra tay tấn công mình cả.

Chàng lại thấy chỗ cách hòa thượng không xa có một bà cụ tóc dài xòa xuống vai, và trắng như bạc mặt xấu xí không thể tưởng tượng được, hai mắt lại mù, tay cầm một cây trượng bằng sắt bóng nhoáng mặt có vẻ giận dữ.

Bên cạnh bà cụ có một đại hán râu xồm, mặt đen, đầu đội mũ da, tuổi trạc bốn mươi, trông rất thô lỗ, đang đứng tựa gốc cây. Hai mắt đại hán lim dim, trông rất kinh người.

Phía đằng xa còn có mười mấy người nữa, nhưng vì bị cành lá che lấp nên không trông thấy rõ.

Chàng không biết vừa rồi ai đã lên tiếng kêu gọi mình. Chỉ biết bọn người này không phải là những người hiền. Chàng lại quay đầu nhìn vào trong căn nhà trúc kia.

Khi chàng quay đầu lại nhìn vào căn nhà, thì hình như nghe thấy mấy người đó đều thở dài một tiếng vậy.

Chàng thấy thế, lòng hiếu kỳ càng thúc đẩy chàng tiến lên xem sao? Chàng bèn từ từ đi tới gần căn nhà trúc kia.

Chờ tới khi chàng đã đi đến cánh cửa sổ không xa, lúc này chàng chỉ giơ tay là có thể cướp được hạt châu để ở trên khay đồng trước mặt ông già nọ liền, nhưng trước khi chưa biết rõ nguyên nhân chàng không dám đường đột ra tay. Tuy vậy, ông già nọ hình như cũng không hay biết gì hết.

Ngờ đâu chàng bỗng thấy phía sau có tiếng gió động và có người khẽ bảo chàng rằng:

- Phải cướp lấy đi.

Lúc này chàng mới trông thấy rõ người lên tiếng nói đó là bà cụ, chàng vội quay đầu lại nhìn, thì bà già nọ đã vượt qua mấy người như một bóng ma, mặt lộ sát khí tiến tới chỗ cạnh chàng rồi.

Người ăn mày đi đất, hòa thượng to mập, đại hán râu xồm và những cái bóng ma như người như oan hồn kia đều cười nhạt một tiếng, rồi từ từ ngẩng đầu lên nhìn bà già mù.

- Bảo người cướp lấy, nghe thấy chưa?

Hình như bà già mù thấy Âu Dương Siêu đứng yên liền chống cây trượng xuống đất mà quát bảo như vậy.

Âu Dương Siêu chưa bao giờ bị ai quát bảo như thế cả, và lúc này chàng lại thấy đối phương là một bà cụ mù lòa, nên chàng mới không chấp nhất.

Vì vậy chàng cố nén lửa giận lạnh lùng đáp:

- Có phải vừa rồi tiên bối gọi tại hạ quay trở lại đấy không?

Bà cụ mù trầm giọng đáp:

- Phải?

- Gọi tại hạ đứng lại làm chi?

- Bảo người đứng, thì người cứ việc đứng, bảo người quay trở lại, thì người cứ việc quay trở lại, người hà tất phải nói nhiều như thế làm chi?

Âu Dương Siêu không sao nén được lửa giận liền lớn tiếng đáp:

- Làm gì có chuyện dễ thế?

Bà cụ mù trợn ngược đôi mắt trắng dã, giơ cây thiết trượng lên rung động, mồm cứ cười khanh khách hoài.

Tuy Âu Dương Siêu không sợ gì bà cụ cả, nhưng thấy trước sau, tả hữu đều là những nhân vật lợi hại cả, và mình lại không có ý định tranh cướp cùng một mục tiêu như họ, thì hà tất phải lôi thôi với họ làm chi?

Nghĩ như vậy, chàng không muốn tranh luận với bà già mù nữa, chỉ dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng, rồi quay mình định đi nhưng chàng mới nháy đi, chưa vào tới trong rừng, bà già mù đã quát lớn:

- Tiểu tử, người muốn chết phải không?

Tiếng nói chưa dứt, bà ta đã nháy vượt qua đầu chàng và ngăn cản lối đi liền.

Âu Dương Siêu ngạc nhiên vô cùng, vội ngừng chân lại, chàng không ngờ bà cụ mù lòa như vậy mà tai lại thính, và khinh công lại cao đến kinh người như thế.

Bà cụ giơ ngang chiếc gậy sắt lên quát hỏi:

- Người muốn bỏ đi phải không?

Trong lúc đối phương quát tháo, trông lại càng xấu và ác thêm.

Âu Dương Siêu cũng trợn ngược đôi lông mày lên, giận dữ hỏi lại:

- Sao bỗng nhiên bà lại định giữ tôi ở lại làm chi?

Bà cụ mù chỉ đầu gậy vào căn nhà trúc kia, lớn tiếng đáp:

- Quay trở lại lấy hạt châu vàng ở trong cái khay đồng cho ta.

Lời nói và thái độ của y thị rất ngông cuồng, như là sai khiến một đứa tôi tớ vậy, không có một chút lễ phép gì cả.

Âu Dương Siêu không sao chịu nhin được, cũng không nể nang gì nữa, liền quát hỏi lại:

- Người thị cái gì mà bắt ta làm như thế?

- Hừ? Ta không thị cái gì cả, biết điều thì mau đi lấy ngay ra đây cho ta.

- Nếu tôi không bằng lòng thì sao?

- Thì phải nộp mạng cho ta.

- Muốn ta nộp mạng không khó, phải xem tài ba của người như thế nào đã?

- Táo gan thật!

Y thị vừa nói vừa múa chiếc gậy sắt nhanh như điện chớp, mạnh như sấm sét tấn công tới.

Âu Dương Siêu cười nhạt, khẽ lướt người một cái đã tới phía sau bà cụ mù rồi.

Không ngờ bà cụ ấy như người có hai mắt hắc hoi, Âu Dương Siêu chưa đứng vững, y thị đã hét lên một tiếng quay người lại tấn công tiếp, lần này thế trượng của y thị còn mạnh hơn và nhắm người tấn công xuống.

-- o O o --